

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného, soudce Jana Kratochvíla a soudkyně Karly Cháberové ve věci

žalobkyně:

Torilis s.r.o., IČO 294 59 435,
sídlem Osadní 32, Praha 7
zastoupená advokátem Mgr Stanislavem Sochořem,
sídlem Pavelčákova 14, Olomouc

proti

žalovanému:

Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2022, č. j. 23943/22/5300-22443-712892,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzen dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro hl. m. Prahu (správce daně) ze dne 25. 8. 2020. Hlavní spor mezi účastníky spočívá v tom, zda žalobkyně unesla své důkazní břemeno ohledně tvrzení, že přijala plnění od PUR House Systems, jak deklarovala. Městský souhlasí s finančními orgány, že nikoliv.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Hlavní ekonomickou činností žalobkyně jsou virtuální prohlídky pro Google, programátorské práce, maloobchod a velkoobchod s různými svíčkami, reklamní předměty, ITC řešení telekomunikační a internetové služby, informační technologie, E-shop – dálkový přístup, zprostředkování obchodu a služeb v oblasti telekomunikací.
4. Správce daně zahájil dne 16. 7. 2019 daňovou kontrolu žalobkyně za zdaňovací období listopad 2017. Na základě výsledku daňové kontroly správce daně vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobkyni doměřil DPH ve výši 95 550 Kč a současně uložil zákonnou povinnost uhradit penále ve výši 19 110 Kč.
5. Správce daně dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala nárok na odpočet DPH dle § 72 a § 73 ZDPH ohledně deklarovaných přijatých zdanitelných plnění od společnosti PUR, tedy zda k poskytnutí plnění došlo a zda jej poskytl plátce DPH uvedený na daňových dokladech. Plněním měla být projekční činnost ohledně tří stavebních objektů, konkrétně „projekční činnost, návrh projektu Major, Prezident a Loop“.
6. Žalovaný napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobkyně zamítl.
7. V rámci odvolacího řízení předložila žalobkyně nové důkazy, nicméně ani ty nedokázaly vyvrátit pochybnosti žalovaného ohledně žalobkyní tvrzeného skutkového stavu. Základní pochybnosti spatřoval ve výpovědi jednatele žalobkyně a jednatele společnosti PUR. Jednatel neznal některé podstatné informace o odborných dokumentech, které předložila sama žalobkyně (např. k jakým pozemkům byly stavby určeny, neznal zhotovitele – což vzhledem k tomu, že panují pochybnosti o faktickém dodání, se zdálo žalovanému elementární). Navíc datum vypracování nesedělo s fakturací a některé dodané dokumenty byly jiné, než jaké původně žalobkyně předložila prvostupňovému správci daně.
8. Dále výpověď jednatele PUR byla plná rozporů se zjištěnými skutečnostmi i žalobkyní předloženou dokumentací staveb. Výpověď byla v mnoha ohledech neurčitá, z toho důvodu že nevěděl, kolikrát bylo jednáno s žalobkyní, nepamatoval si podrobnosti k projektům, odmítl identifikovat svého dodavatele, nebo neznal autora návrhů uvedeného na dokumentaci staveb.
9. Další pochybnosti vyvstávají ohledně společnosti PUR. Jednalo se zejména o následující: Společnost PUR nevykazovala žádné zaměstnance, pracovní síly, provozovny a hmotný majetek, neplnila si své povinnosti, když nepodávala přiznání k dani z příjmu právnických osob. Z evidence pro účely DPH za zdaňovací období listopad 2017 vyplývá, že tato společnost vykazuje přijatá zdanitelná plnění pouze od společnosti Golden Mulberry s. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

o., která částkou i předmětem plnění odpovídají kontrolovaným zdanitelným plněním poskytnutým PUR žalobkyni.

10. Nedůvěryhodně se žalovanému jevila také společnost Golden: nebylo zjištěno skutečné sídlo, společnost, neměla provoznu, doručovací adresu ani žádnou plnou moc či prověření, telefonní kontakt patří třetí osobě, která je na tuto obchodní společnost bez kontaktu, jednatel společnosti Golden nedisponuje přístupem do datové schránky a ani mu není známo, kdo ji obsluhuje.

II. Argumentace účastníků

11. Žalobkyně tvrdí, že své důkazní břemeno unesla a dostatečně prokázala, že se daný případ odehrál, tak jak uvedla. Pochybnosti žalovaného ohledně jednotlivých důkazů jsou pouze v detailech, které samy o sobě nestačí ke zpochybnění důkazních prostředků žalobkyně. Jednotlivé dílčí nesrovnalosti žalovaný neposuzoval ve vztahu k ostatním důkazům, které jsou samy o sobě dostatečně věrohodné a přesvědčivé. Dále zdůrazňuje, že skutečnost, že svědecké výpovědi nebyly zcela důsledné a přesné, nelze klást k tíži žalobkyně, protože byly učiněny až dlouhou dobu po realizaci samotných plnění. Za nepodstatnou považuje otázku účelu projektu (zda se jedná o konkrétní výstavbu nebo obecně koncipovaný projekt), která konkrétní osoba projekt vyhotovila, označení projektové dokumentace údajem 12/2017, ačkoliv jsou doklady datovány k 30. 11. Nesouhlasí také s tvrzením, že by předkládala dvě verze projektové dokumentace. Navíc její popis událostí se jí zdá logický, na rozdíl od popisu žalované.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení žaloby

13. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
14. Pro uznání nároku na odpočet DPH nejsou rozhodné pouze formální náležitosti předložených a řádně zaúčtovaných dokladů, ale i stav faktický, tedy faktické přijetí zdanitelného plnění, které musí být uskutečněno jiným plátcem daně, a faktické použití právě tohoto zdanitelného plnění k uskutečnění zdanitelných plnění daňovým subjektem. Z konstantní judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu vyplývá, že prokázání daňově uznatelného výdaje či nároku na odpočet je sice prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad s faktickým stavem. To znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH nebo samotné výše DPH, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech prezentováno. Předložení daňového dokladu je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno tak, jak je plátcem deklarováno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně úplného, daňového dokladu (srov. nálezy Ústavního

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

soudu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2014, č. j. 8 Afs 55/2013-45, či ze dne 11. 12. 2013, č. j. 9 Afs 75/2012-32)

15. V těchto sporech je klíčová otázka rozložení důkazního břemene. Daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. nese i břemeno důkazní. Dle § 92 odst. 3 daňového řádu, zákona č. 280/2009 Sb. (dále jen „daňový řád“) daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Je pak na správci daně, aby dokázal případné skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu]. Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je opět na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004-63; ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119; ze dne 5. 10. 2016, č. j. 6 Afs 176/2016-36; ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 Afs 382/2017-48, bod 23; či ze dne 22. 3. 2022, č. j. 1 Afs 345/2021-49, bod 25). K přenosu důkazního břemene ze správce daně na daňový subjekt (či naopak) může dojít i opakovaně. Vzniknou-li tedy na základě předložených důkazů správci daně další pochybnosti, nic mu nebrání v tom, aby daňový subjekt opětovně vyzval k prokázání rozhodných skutečností (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2021, č. j. 1 Afs 49/2021-39).
16. Co se týče samotného hodnocení důkazů a otázky unesení důkazního břemene, Nejvyšší správní soud obecně uvádí, že podle § 8 odst. 1 daňového řádu správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. Hodnocení důkazů podle své úvahy však neznamená libovůli. Volné hodnocení důkazů ve smyslu § 8 odst. 1 daňového řádu je postaveno na vnitřním přesvědčení správce daně, což však v žádném případě neznamená libovůli v jeho postupu, nýbrž přísný logický postup opřený o znalost zákonů a jiných právních předpisů, o všestranné, hluboké a logické zhodnocení jednotlivých důkazů v jejich vzájemných souvislostech, s přihlédnutím ke všem okolnostem případu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 7 Afs 64/2013-22). Volné hodnocení důkazů však neznamená ani to, že správce daně může hodnotit důkazy takovým způsobem, který v důsledku vylučuje, aby účastník řízení unesl své důkazní břemeno.
17. Ústavní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že vyžadováním nadměrného důkazního standardu pro prokázání určité skutečnosti mohou být porušena základní práva účastníka řízení. Podle Ústavního soudu „*žádné skutkové okolnosti, které již odezněly, nelze následně, ex post, prokázat s absolutní jistotou. Vždy půjde o otázku určité míry pravděpodobnosti*“ (nález sp. zn. I. ÚS 173/13 ze dne 20. 8. 2014 (N 156/74 SbNU 333), bod 30). Správce daně tedy nemůže po daňovém subjektu požadovat takový důkazní standard, který bude nemožné splnit. Správce daně musí rozumně nastavit míru jistoty (pravděpodobnosti) nutnou k tomu, aby daňový subjekt své důkazní břemeno unesl. Správce daně se tedy musí ptát, zda z předložených důkazů lze daný závěr učinit s dostatečnou mírou jistoty. Je třeba, aby byly předložené důkazy natolik

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

přesvědčivé a dostatečné, aby z nich šlo daný závěr učinit s dostatečnou mírou jistoty a bez vážných pochybností (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 Afs 434/2018-37, bod 23).

18. Městský soud v Praze je toho názoru, že finanční orgány z těchto mezí nevybočily. Žalovaný se ve svém rozhodnutí důkladně a s potřebnou pečlivostí vypořádal s každým důkazem předloženým žalobkyní a přesvědčivě zdůvodnil (s odkazem na zákonná ustanovení a judikaturu), proč mu daný důkazní prostředek nestačí k vyvrácení pochybností. Tyto pochybnosti taktéž důkladně vymezil a vysvětlil, z jakého důvodu přetrvávají i po dodání dalších důkazů žalobkyně. Přičemž dle názoru Městského soudu se nezaměřoval pouze na drobné pochybnosti či dílčí detaily, ale upozornil na vážné nesrovnalosti v tvrzeních žalobkyně o průběhu obchodu. Ačkoliv se některé z uvedených pochybností mohou zdát jako nedostatečné k vyvrácení tvrzení žalobkyně samy o sobě (např. označení dokumentace), je třeba brát v úvahu, že vzhledem k množství pochybností a jejich vzájemnému propojení nelze každou pochybnost brát jako izolovanou událost. Je třeba vzít v úvahu celkový kontext a komplexnost situace.
19. Ve výpovědi jednatele žalobkyně se nejednalo pouze o drobné nepřesnosti, které by byly pochopitelné s ohledem na časový odstup. Jednatel nedokázal uvést téměř nic konkrétnějšího o obchodním případě, který výrazně vybočoval z rámce běžné obchodní činnosti žalobkyně. Nedokázal uvést žádné bližší podrobnosti o navázání obchodní spolupráce se společností PUR, zadávání konkrétních dispozic k zpracování zakázky, informace o lokalitě staveb, které podle této dokumentace měly být realizovány.
20. Svědecká výpověď jednatele společnosti PUR také pochybnosti nerozptýlila. Působila nevěrohodně a neurčitě, často se rozcházela se zjištěnými skutečnostmi a dokumentací předloženou žalobkyní. Svědek například tvrdil, že předmětem plnění bylo pouze pořízení studií, tedy vizualizace stavby. Na daňových dokladech je však uvedeno, že předmětem plnění byly návrhy projektu. Dokumentace předložená žalobkyní je projektem, nikoliv pouhou studií, či vizualizacemi.
21. Co se týká námitky žalobkyně týkající se důkazních prostředků a jejich schopnosti ztratit svou hodnotu, tak za prvé je třeba poznamenat, že jde pouze o terminologický spor, který nemá vliv na podstatu věci. Tou je, zda žalobkyně předložila takové důkazy, na základě kterých lze dospět k závěru, že unesla své důkazní břemeno. Navíc je třeba poznamenat, že žalovaný svou argumentaci v tomto ohledu odvozuje z judikatury: „Pokud správci daně vzniknou pochybnosti ohledně správnosti určitého daňového dokladu, resp. pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění, daňový doklad shora uvedenou důkazní hodnotu ztrácí a nárok na odpočet daně je třeba prokázat jinými způsoby předvídanými daňovým řádem“ (rozhodnutí NSS ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012).
22. Nakonec soud poznamenává, že námitky uvedené žalobkyní pod čl. VI žaloby jsou zřejmou redakční chybou. Nemají jakýkoliv vztah k nyní posuzované věci. Žalobkyně zde popisuje nějakou dohodu o změně obsahu půjček.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

23. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

24. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. prosince 2023

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.